

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 4Svk/46/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0724101048
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Prof. JUDr. Peter Potásch
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:0724101048.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu prof. JUDr. PhDr. Petra Potáscha PhD. a členov senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD., LL.M. a prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD., v právnej veci žalobkyne (sťažovateľka): D. I. K., nar. XX.XX.XXXX, A. 4, XXX XX B., právne zastúpená: Mgr. Vladimír Šárnik, advokát, so sídlom Rožňavská 2, Bratislava - proti žalovanému: Ministerstvo financií Slovenskej republiky, Štefanovičova 5, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. MF/009619/2024-112 zo dňa 19.04.2024, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Správneho súdu v Bratislave č. k. 3S/80/2024-38 zo 29. mája 2025, takto

rozhodol:

- Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- Účastníkom konania sa právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Konanie pred správnym súdom,
vybrané zistenia z administratívneho konania

- Správny súd v Bratislave (ďalej aj ako „správny súd“) rozsudkom č. k. 3S/80/2024-38 zo dňa 29. mája 2025 (ďalej aj ako „napadnutý rozsudok“) zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa táto domáhala zrušenia rozhodnutia žalovaného č. MF/009619/2024-112 zo dňa 19.04.2024 (ďalej aj ako „napadnuté rozhodnutie“). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému právo na ich náhradu nepriznal.
- Žalobkyňa žiadosťou zo dňa 04.10.2024 požiadala žalovaného podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) (ďalej aj ako „zákon o slobode informácií“) o sprístupnenie nasledujúcich informácií:
 - Zoznam zamestnancov ministerstva, ktorí majú pridelené parkovacie miesta v štruktúre: meno, priezvisko, funkcia, organizačný útvar a číslo parkovacieho miesta. Na základe akého právneho predpisu im boli tieto miesta pridelené, žiadam zaslať predmetný predpis.
 - Uvedení zamestnanci užívajú tieto parkovacie miesta zadarmo alebo náklady za ich užívanie uhrádzajú a v akej výške?
 - V prípade, že tieto parkovacie miesta im ministerstvo poskytuje bezplatne žiadam vyjadrenie sekcie daňovej a colnej, či je takéto konanie v súlade so zákonom o dani z príjmov.
- Žalovaný žalobkyni poskytol informácie viažuce sa k bodu č. 1 (veta druhá), bodu č. 2 a bodu č. 3 jej žiadosti. Rozhodnutím č. INF/000015/2024-11 zo dňa 06.02.2024 (ďalej aj ako „prvostupňové rozhodnutie“) žalovaný odmietol poskytnúť žalobkyni informáciu viažucu sa k bodu č. 1 (veta prvá) jej žiadosti, a to odkazom na § 9 ods. 2 (prvá veta) zákona o slobode informácií v spojení s § 2 zákona č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj ako „zákon o ochrane osobných údajov“)

4. Napadnutým rozhodnutím minister financií Slovenskej republiky zamietol rozklad žalobkyne proti prvostupňovému rozhodnutiu. Tento postup odôvodnil - okrem iných - ustanovením § 78 ods. 3 zákon o ochrane osobných údajov. Poukázal na to, že pridelenie parkovacích miest zamestnancom Ministerstva financií Slovenskej republiky sice súvisí s výkonom služobných povinností štátneho zamestnanca, ale informácia o pridelenom parkovacom mieste zamestnancovi nie je informáciou, ktorá je v príčinnej súvislosti s plnením služobných povinností. Pri pridelení parkovacích miest sa v informačnom systéme spracovávajú prinajmenšom osobné údaje štátneho zamestnanca ako je funkcia, resp. pracovné zaradenie, meno a priezvisko a číslo prideleného parkovacieho miesta. Tieto údaje umožňujú pri bežnej obhliadke voľne prístupného parkovacieho miesta identifikáciu konkrétnej fyzickej osoby a jej súkromných majetkových a rodinných pomerov.

5. Správnu žalobou vo veci sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodnutia žalovaného, ako aj toho, aby správny súd žalovanému uložil povinnosť sprístupniť jej požadované informácie v celom rozsahu. Zároveň požiadala o náhradu trov konania.

6. Správny súd v merite veci rozhodol tak, ako je to uvedené v bode 1 tohto rozsudku, t. j. správnu žalobu zamietol. Poukázal pritom na to, že žalobkyňa v žalobe len opísala priebeh administratívneho konania a postup povinnej osoby, odcitovala podané odvolanie a poukázala na viaceré súdne rozhodnutia bez toho, aby v žalobe uviedla, či postup orgánov verejnej správy namieta ako nezákonný a z akých dôvodov, vrátane konkrétnej skutkovej a právnej argumentácie. Z takto formulovanej žaloby však - podľa správneho súdu - nebolo možné zistiť a ani vyvodiť dôvody nezákonnosti. Doplnil, že správny súd nie je oprávnený za žalobkyňu vyhľadávať dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia (v spojení s rozhodnutím prvostupňového orgánu verejnej správy), ani ich konkretizovať, či vyhľadávať z obsahu administratívneho spisu, resp. z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

7. Uviedol tiež, že takto všeobecne formulovaná žaloba, bez uvedenia skutkovej a právnej argumentácie vzťahujúcej sa k vydanému rozhodnutiu, predstavuje len vyjadrenie nesúhlasu s rozhodnutím žalovaného. Bez toho, aby žalobkyňa v žalobe vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu žalovaného - okrem všeobecne formulovaných tvrdení - konkrétne uviedla, ktoré ustanovenia ktorého právneho predpisu boli postupom žalovaného a ním vydaným rozhodnutím porušené a prečo, neumožňuje súdny prieskum napadnutého rozhodnutia žalovaného.

8. Správny súd však napriek tomu v podanej žalobe identifikoval námietku, ktorou žalobkyňa napádala nesprávne právne posúdenie veci žalovaným, a to v tom zmysle, že ním požadované informácie v bode č. 1 (veta prvá) žiadosti žalobkyne by umožňovali identifikáciu konkrétnej fyzickej osoby a jej súkromných majetkových pomerov.

9. Súd predmetnú námietku vyhodnotil za nedôvodnú. Uviedol, že všeobecne platí, že údaj v rozsahu meno, priezvisko a pracovisko zamestnanca nepredstavuje nezameniteľný identifikátor fyzickej osoby, ale žalobkyňa okrem týchto informácií požadovala oznámiť aj funkciu, organizačný útvar a priradený ďalší identifikátor, ktorým bolo číslo parkovacieho miesta. Správny súd tiež dospel k záveru, že práve požiadavka na uvedenie - pri zamestnancoch aj čísla parkovacieho miesta - vytvorilo materiálny základ na obmedzenie práva na informácie, ako ho vymedzuje čl. 26 ods. 4 Ústavy SR. Napokon správny súd skonštatoval, že identifikátor „číslo parkovacieho miesta“ má takú vypovedaciu schopnosť, hlavne ak žalovaný sídli na území SR iba na jednej adrese, že by bolo možné fyzickú osobu identifikovať.

10. Doplnil tiež, že je potrebné rozoznávať dotknutú osobu ako subjekt údajov a informáciu týkajúcu sa dotknutej osoby ako osobný údaj, ktorým je v tomto prípade číslo parkovacieho miesta, na ktorom osoba parkuje so súkromným motorovým vozidlom. Táto informácia je osobným údajom, lebo subjekt údajov (dotknutá osoba) je určiteľný, lebo sa dá dotknutá osoba presne a nezameniteľne identifikovať a odlíšiť od iných zamestnancov požadovaného zoznamu. Osobným údajom je teda napríklad informácia vo forme meno, priezvisko, funkcia, organizačný útvar u žalovaného a číslo parkovacieho miesta, na ktorom konkrétna osoba parkuje s vozidlom. Správny súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, že číslo prideleného parkovacieho miesta „napárované“ na údaje konkrétneho štátneho zamestnanca žalovaného, umožňuje bežnou obhliadkou voľne prístupného parkovacieho miesta Ministerstva financií Slovenskej republiky identifikáciu konkrétnej fyzickej osoby využívajúcej možnosť parkovania a identifikáciu jej súkromných majetkových pomerov. Uviedol tiež, že cieľom zákona o slobode informácií nie je vytvárať podmienky pre zber osobných informácií o zamestnancoch štátnych orgánov, ale sprístupniť verejnosti relevantné a prístupné informácie z činnosti týchto orgánov.

11. Keďže žalobkyňa požadovala informácie v rozsahu a v štruktúre ako je to uvedené v bode č. 1 (veta prvá) jej žiadosti - k tomu pozri aj bod 2 tohto rozsudku - správny súd uzavrel, že informácie o týchto záznamoch - vzhľadom na špecifický identifikátor čísla parkovacieho miesta na parkovisku žalovaného - majú charakter osobných údajov, ktoré ako informácie podliehajú ochrane pred sprístupnením.

12. V súhrne správny súd ustálil, že správne orgány postupovali pri vydaní napadnutých rozhodnutí v súlade s príslušnými právnymi normami a v rozhodovaní nevybočili z rámcov správnej úvahy. V rámci prvostupňového a druhostupňového konania správne orgány dostatočne zistili skutkový stav veci; tento po právnej stránke správne posúdili a v rozhodnutiach dostatočne odôvodnili. V administratívnom konaní tiež neboli zistené procesné pochybenia, ktoré by mali za následok potrebu zrušenia napadnutých rozhodnutí správnych orgánov.

13. Vzhľadom na uvedené potom správnu žalobu žalobkyne postupom podľa § 190 zákona č. 160/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj ako „SSP“) správny súd zamietol.

II. Kasačná sťažnosť žalobcu

14. Rozsudok správneho súdu napadla včas podanou kasačnou sťažnosťou žalobkyňa (ďalej aj ako „sťažovateľka“). Formálne ju neodôvodnila žiadnym zákonným ustanovením (§ 440 SSP), avšak na strane 4 kasačnej sťažnosti uvádza: „Napíňajúc povinnosť procesného rituálu tak žalobkyňa sumarizujúc uvádza hodnotiaci úsudok, že súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a súčasne sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu [...]“ (pozn.: k jednotlivým rozhodnutiam, od ktorých sa mal správny súd odkloniť, pozri toto odôvodnenie ďalej).

15. Práve v súvislosti so záverom správneho súdu o nedostatočnej konkrétnej správnej žaloby, žalobkyňa správne mu súdu vyčítala akúsi „zlomyseľnosť“. Poukázala pritom na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.01.2023, sp. zn. III. ÚS 269/2022: „Na okraj možno len dodať, že slovenské všeobecné súdnictvo sa svojím formalizmom vzdáva nelen racionálnej interpretácii prostriedkov elektronickej doby, ale aj pribuzným právnym kultúram.“. Doplnila, že správny súd zrejme za právnu argumentáciu považuje „iba formuláciu „bol porušený zákon“ a judikatúru nestačí citovať, ale treba aj výslovne uviesť, že rozhodnutie je v rozpore s konkrétnym judikátom“.

16. V závere tejto kasačnej námietky napokon skonštatovala, že správny súd sa v konečnom dôsledku sám „usvedčil“ z toho, že toto jeho tvrdenie je nedôvodné, keď napokon s názormi žalobkyne dokázal „polemizovať 2 stranami hutného textu“.

17. Z vecného hľadiska v súvislosti s právnym posúdením veci uviedla, že správny súd nedokázal vysvetliť, prečo je v demokratickej spoločnosti nevyhnutné utajiť informácie o tom, za akých podmienok a ktorí zamestnanci využívajú štátny majetok pre svoj súkromný prospech. Podľa sťažovateľky „frázy“ o tom, že by potom príslušní štátni zamestnanci boli identifikovateľní, nepredstavujú riadne zdôvodnenie naplnenia materiálnej podmienky. Opätovne poukázala na to, že sa v konečnom dôsledku jedná o nakladanie s verejným majetkom.

18. Má za to, že súčasťou verejnej kontroly je aj zisťovanie toho, či sú parkovacie miesta pridelené tzv. privilegovaným zamestnancom, teda rôznym funkcionárom, t. j. nie na základe potrebnosti. Uviedla, že „pokiaľ na týchto štátnych parkovacích miestach parkujú vozidlá drahé, znamenalo by to, že už beztak privilegované osoby, ktoré si môžu finančne dovoliť platiť komerčné parkovné na komerčnom parkovisku, získali ešte aj ďalšie majetkové privilégium“. Tvrdí, že jej úmyslom nebolo „kontrolovať majetkové pomery týchto zamestnancov, ale spôsob a okolnosti pridelenia parkovacích miest, ktorých je v objekte žalovaného limitovaný počet.“

19. Argumentačne následne poukázala na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj ako „ESLP“) vo veci Brüggemann a Scheuten v. Spolková republika Nemecko a uviedla, že ak štátny zamestnanec získa od svojho zamestnávateľa - štátneho orgánu možnosť mať pre seba vyhradené parkovacie miesto, automaticky „ráta s tým, že takýto benefit môže byť podrobený verejnej kontrole, čo prezumuje nevyvrátiteľnú domnienku, že s takouto verejnou kontrolou súhlasí.“. Doplnila, že ak [pozn.: takáto osoba] „chce mať súkromie pri parkovaní, nech parkuje anonymne na komerčnom parkovisku, nie na štátnom orgánom poskytnutom parkovacom mieste.“.

20. V tomto kontexte sťažovateľka napáda aj to, že správny súd dostatočne nevysvetlil svoj záver, že číslo parkovacieho miesta je taký identifikátor, že umožňuje fyzickú osobu jednoznačne identifikovať. Namietla, že prípadná „možnosť ďalej si vysledovať ďalšie informácie o tejto osobe už nemá nič spoločné s identifikáciou“. Má za to, že správny súd vyjadril nepriznaný hodnotový postoj, že na kontrolu sú príslušné orgány a verejná kontrola je zbytočná. Doplnila, že „kam nás tieto kontrolné orgány a ich (ne)aktivita dovedli, si môžeme každý deň už 30 rokov čítať v novinách, teda dnes už na internetoch“.

21. Z kasačnej sťažnosti ďalej vyplýva, že sťažovateľka správne mu súdu vytýka, že tento dospel k záveru o dostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaného, a to napriek tomu, že tento sa ústavnoprávnym a medzinárodnoprávnym aspektom, ktoré s vecou súvisia, ani nevenoval.

22. Napokon sťažovateľka ako na odklon od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, resp. od ustálenej judikatúry - poukázala na nasledovné rozhodnutia, resp. právne názory v nich uvedené:

- rozhodnutie ESLP vo veci Brüggenmann a Scheuten v. Spolková republika Nemecko zo dňa 12. júla 1977 „...nárok na rešpektovanie súkromného života sa automaticky redukuje v závislosti od toho, do akej miery jednotlivец sám dáva svoj súkromný život do kontaktu s verejným životom”.

- rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2S/94/05, zo dňa 15. februára 2006: „Údaj o tom, že fyzická osoba určená menom a priezviskom pracuje na Ministerstve zahraničných vecí SR, nepochybne nemá povahu všeobecne použiteľného identifikátora, pretože nie je trvalým identifikačným údajom dotknutej osoby a podľa názoru súdu nie je ani takou charakteristikou alebo znakom, na základe ktorého by bolo možné jednoznačne určiť identitu dotknutej osoby, a to či už priamo alebo nepriamo. Preto súd dospel k záveru, že meno a priezvisko fyzickej osoby, bez určenia všeobecne použiteľného identifikátora, spolu s údajom o tom, že táto osoba pracuje na Ministerstve zahraničných vecí SR, nie je osobným údajom poskytujúcim ochranu v zmysle zákona o ochrane osobných údajov. Pokiaľ teda správne orgány prvého a druhého stupňa nevyhoveli žiadosti žalobcu o poskytnutie informácie v časti týkajúcej sa mien a priezvisk zamestnancov ministerstva s odvolaním sa na zákon o ochrane osobných údajov, nepostupovali v súlade s objektívnym právom.“

- nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 05.01.2001, sp. zn. II. ÚS 44/00: „Podľa právneho názoru ústavného súdu za súčasť základného práva na súkromie a ani za prejav osobnej povahy (v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka) nemožno u verejného činiteľa - zamestnanca mestskej polície považovať výkon jeho zákonom upravenej služobnej právomoci na verejnosti. Zatiaľ čo do súkromia osôb, a teda aj do predmetu ochrany osobnosti patria zásadne otázky týkajúce sa ich intímnej sféry (písomnosti osobnej povahy, zvukové záznamy prejavov osobnej povahy), v prípade výkonu ústavnej alebo zákonnej právomoci verejných činiteľov na verejnosti ide o diametrálne odlišné otázky verejnej, a nie súkromnej sféry, ktoré nemožno v žiadnom prípade považovať za súčasť ich základného práva na súkromie.“

- rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 30 Cdo 64/2004: „Ustanovení § 11 a § 12 obč. zák. totiž poskytují ochranu jen těm projevům fyzických osob, jež mají osobní povahu. Osobní povahu proto jak z logiky věci plyne zpravidla nemají projevy, ke kterým dochází při výkonu povolání, při obchodní či veřejné činnosti. Zvukový záznam, který byl v posuzovaném případě soudy přijat jako důkaz, je záznamem jednání společníků obchodní společnosti o problémech dané obchodní společnosti. Za těchto okolností proto nelze projevy účastníků zaznamenávaného hovoru považovat za projevy osobní povahy. Z uvedeného pak vyplývá, že pořízením předmětného zvukového záznamu nemohlo dojít k zásahu do osobnostních práv J. R. ve smyslu ustanovení § 12 odst. 1 obč. zák. ...“.

- rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - zo dňa 29.01.2014, sp. zn. 6SžI/1/2013: „Požadovaná informácia v predmetnej veci sa týkala sprístupnenia rozhodnutia o disciplinárnom postihu príslušníčky Policajného zboru, ktorá vystupovala v pozícii subjektu požadovaných údajov. Za týmto účelom bolo potrebné prioritne posúdiť, či táto informácia je výlučne súčasťou súkromia označeného subjektu údajov alebo patrí do sféry verejnej. Pokiaľ by totiž išlo o sféru súkromnú, tak argumentácia správnych orgánov by obstála. V tomto prípade je však nespornou skutočnosťou, že požadovaná informácia - vzhľadom na pracovné zaradenie subjektu požadovaných údajov - sa týka sféry verejnej. Relevantnou otázkou v predmetnej sfére veci bolo následne posúdiť, či za stavu, že požadovaný údaj bol súčasťou verejnej sféry, by naň dopadalo i ďalšie základné právo na informácie, ktorého nositeľom je žalobca. Odvolací súd skonštatoval, že verejnosť má právo, aby bola informovaná o činnosti tzv. osôb verejného záujmu, medzi ktoré príslušníci Policajného zboru nesporne patria, pričom tomuto režimu podliehajú údaje súvisiace s ich verejnou, či úradnou činnosťou, funkčným alebo pracovným zaradením. Za stavu že požadované údaje v posudzovanej veci sa netýkajú súkromia osoby verejného záujmu, nebol podľa názoru odvolacieho súdu dôvod znepřístupnenia žalobcom požadovanej informácie, samozrejme v upravenej forme, t. j. bez uvedenia identifikačných údajov.“

- rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - zo dňa 02.07.2020, sp. zn. 4Sžik/3/2019: „Najvyšší súd konštatuje, že pre výklad ust. § 9 ods. 1 až 3 zákona o ochrane osobných údajov v spojení s ust. § 4 ods. 3 písm. a) bod 3 tohto zákona sú relevantné aj základné zásady zákona o slobode informácií, ktorými sú zásada transparentnosti verejnej správy a zásada prevažujúceho verejného záujmu, ktorá má svoj zdroj v článku 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.“

23. Vychádzajúc zo všetkých vyššie uvedených skutočností žalobkyňa požiadala, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok správneho súdu tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie, vrátane uloženia povinnosti žalovanému sprístupniť žalobcovi ňou požadované informácie.

24. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

III. Konanie pred Najvyšším správnym súdom Slovenskej republiky

25. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v postavení kasačného súdu (ďalej len „kasačný súd“ alebo „Najvyšší správny súd“) preskúmal rozsudok správneho súdu v rozsahu podanej kasačnej

sťažnosti. Jeho právomoc a príslušnosť pre toto konanie a rozhodnutie je daná v § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a zmene a doplnení niektorých zákonov v účinnom znení a § 11 písm. h) SSP. 26. Kasačný súd s ohľadom na § 455 SSP nepovažoval za potrebné nariadiť vo veci pojednávanie a rozhodol o kasačnej sťažnosti bez jeho nariadenia. Rozsudok bol vyhlásený verejne po oznámení dňa vyhlásenia v súlade s § 137 ods. 4 SSP.

27. So zreteľom na § 439 ods. 1, § 442 ods. 1, § 443 SSP kasačný súd skonštatoval, že podaná kasačná sťažnosť smeruje proti rozsudku, voči ktorému je prípustná, bola podaná oprávnenou osobou a včas.

28. Po preskúmaní napadnutého rozsudku správneho súdu a kasačnej sťažnosti, ako aj podkladového materiálu, kasačný súd dospel k záverom, ktoré odôvodňuje v nasledovnom texte.

IV. Súvisiaca právna úprava

29. Podľa § 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj ako „Ústava SR“), sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

30. Podľa § 26 ods. 4 Ústavy SR, slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

31. Podľa § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií, každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii. Právo na prístup k informáciám sa nevzťahuje na informácie, ktoré nie sú k dispozícii, najmä na vytváranie výkladových stanovísk, rozborov, analýz, referátov, odborných stanovísk, politických stanovísk, prognóz a výkladov právnych predpisov a na vytváranie názorov.

32. Podľa § 6 ods. 6 zákona o slobode informácií, na obmedzenia zverejňovania informácií sa použijú ustanovenia § 8 až 12.

33. Podľa § 9 ods. 1 zákona o slobode informácií, informácie, ktoré sa dotýkajú osobnosti a súkromia fyzickej osoby, písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby alebo jej prejavov osobnej povahy povinná osoba sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje osobitný zákon, alebo s predchádzajúcim písomným súhlasom dotknutej osoby. Ak dotknutá osoba nežije, taký súhlas môže poskytnúť jej blízka osoba; súhlas sa nevyžaduje, ak ide o sprístupňovanie osobných údajov zosnulej dotknutej osoby na vedecký účel, na štatistický účel, na účel archivácie, dokumentačnej činnosti, historického výskumu, činností pohrebísk, umiestnenia pamätníkov a pamätných tabúl, konania spomienkových podujatí a piety v rozsahu nevyhnutnom pre jeho naplnenie. Ustanovenia osobitných predpisov tým nie sú dotknuté.

34. Podľa § 9 ods. 2 zákona o slobode informácií, informácie o osobných údajoch fyzickej osoby, ktoré sú spracúvané v informačnom systéme za podmienok ustanovených osobitným zákonom, povinná osoba sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje zákon, alebo na základe predchádzajúceho písomného súhlasu dotknutej osoby.

35. Podľa § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií, povinná osoba sprístupní na účely informovania verejnosti osobné údaje fyzickej osoby, ktoré sú spracúvané v informačnom systéme za podmienok ustanovených osobitným zákonom o fyzickej osobe, ktorá je verejným funkcionárom, poslancom obecného zastupiteľstva, predstaveným v štátnej službe, odborníkom plniacim úlohy pre člena vlády Slovenskej republiky, prezidenta Slovenskej republiky, predsedu Národnej rady Slovenskej republiky alebo podpredsedu Národnej rady Slovenskej republiky, vedúcim zamestnancom vykonávajúcim prácu vo verejnom záujme, vedúcim zamestnancom zamestnávateľa, ktorým je orgán verejnej moci, nadriadeným v služobnom pomere alebo členom hodnotiacej komisie alebo iného obdobného orgánu, ktorý sa zúčastňuje na procese rozhodovania o použití verejných prostriedkov. Podľa prvej vety sa sprístupňujú osobné údaje v rozsahu a) titul, b) meno, c) priezvisko, d) funkcia a deň ustanovenia alebo vymenovania do funkcie, e) pracovné zaradenie a deň začiatku výkonu pracovnej činnosti, f) miesto výkonu funkcie alebo pracovnej činnosti a orgán, v ktorom túto funkciu alebo činnosť vykonáva, g) mzda, plat alebo platové pomery a ďalšie finančné náležitosti priznané za výkon funkcie alebo za výkon pracovnej činnosti, ak sú uhrádzané zo štátneho rozpočtu alebo z iného verejného rozpočtu.

36. Podľa § 2 zákona o ochrane osobných údajov osobnými údajmi sú údaje týkajúce sa identifikovanej fyzickej osoby alebo identifikovateľnej fyzickej osoby, ktorú možno identifikovať priamo alebo nepriamo, najmä na základe všeobecne použiteľného identifikátora, iného identifikátora, ako je napríklad meno, priezvisko, identifikačné číslo, lokalizačné údaje, alebo online identifikátor, alebo na základe jednej alebo viacerých charakteristík alebo znakov, ktoré tvoria jej fyzickú identitu, fyziologickú identitu, genetickú identitu, psychickú identitu, mentálnu identitu, ekonomickú identitu, kultúrnu identitu alebo sociálnu identitu.

37. Podľa § 78 ods. 3 zákona o ochrane osobných údajov prevádzkovateľ, ktorý je zamestnávateľom dotknutej osoby, je oprávnený poskytovať jej osobné údaje alebo zverejniť jej osobné údaje v rozsahu

titul, meno, priezvisko, pracovné zaradenie, služobné zaradenie, funkčné zaradenie, osobné číslo zamestnanca alebo zamestnanecké číslo zamestnanca, odborný útvar, miesto výkonu práce, telefónne číslo, faxové číslo, adresa elektronickej pošty na pracovisko a identifikačné údaje zamestnávateľa, ak je to potrebné v súvislosti s plnením pracovných povinností, služobných povinností alebo funkčných povinností dotknutej osoby. Poskytovanie osobných údajov alebo zverejnenie osobných údajov nesmie narušiť vážnosť, dôstojnosť a bezpečnosť dotknutej osoby.

V. Právne posúdenie veci kasačným súdom

38. V súvislosti s námietkou sťažovateľky o tom, že správny súd mal byť údajne „zlomyseľný“, ak v napadnutom rozsudku uviedol, že správna žaloba nebola dostatočne konkrétna, resp. že v nej absentovali rozsiahlejšie žalobné body, kasačný súd uvádza, že táto námietka je pre účely tohto konania bez väčšej relevancie. Súd sa nepochybne vecou sťažovateľky v merite zaoberal. Paradoxne, ak sťažovateľka v kasačnej sťažnosti uviedla, že správny súd s ňou - napriek údajnej absencii žalobných bodov - dokázal na dvoch stranách rozsudku polemizovať, aj sťažovateľka v kasačnej sťažnosti dokázala na cca troch stranách spochybňovať vecnú správnosť právnych záverov správneho súdu vyslovených v napadnutom rozsudku.

39. Bez ohľadu na skutočnosti uvedené vyššie je potrebné poukázať na to, čo vyplýva už aj z napadnutého rozsudku. V ňom správny súd priamym odkazom na tzv. koncentračnú zásadu (bod 10 napadnutého rozsudku) a následne aj v bodoch 20 a 21 napadnutého rozsudku - opisným spôsobom - poukázal práve na špecifiká správneho súdnictva, ktoré ho v podstatných črtách odlišujú od všeobecného - primárne od civilného - súdnictva. Správne súdnictvo vykazuje vyššiu mieru právneho, resp. justičného formalizmu, ktorý sa premieťa aj do viacerých požiadaviek, ktoré napr. v civilnom súdnictve neexistujú, príp. nie sú prítomné v takej intenzite.

40. Kasačný súd pre účely tohto konania považuje za podstatné to, že správny súd podanú žalobu žalobkyne hodnotil materiálne, z jej znenia vytrahoval podstatu toho, čo žalobkyňa napádala, resp. spochybňovala, pričom práve uvedené viedlo k tomu, že v napadnutom rozsudku správny súd následne formuloval právne (materiálne) posúdenie veci (s ktorým sa sťažovateľka - v konečnom dôsledku - nestotožnila).

41. Podstatným pre toto kasačné konanie je potom vlastné právne posúdenie toho, či sťažovateľke mali byť poskytnuté informácie, ktoré požadovala v bode č. 1 (veta prvá) žiadosti o poskytnutie informácie (k tomu pozri aj bod 2 tohto rozsudku), resp. či požadované informácie - tak, ako o ne sťažovateľka žiadala - vykazujú osobitnú právnu charakteristiku, ktorá bráni tomu, aby jej boli poskytnuté podľa zákona o slobode informácií.

42. V hodnotení súvisiacich právnych otázok sa pritom kasačný súd v podstate stotožnil so správnym súdom (k tomu pozri aj napadnutý rozsudok, resp. čl. I tejto žaloby), keď jeho právne závery viažuce sa k napadnutému rozhodnutiu žalovaného považuje Najvyšší správny súd za vecne správne a zákonné.

43. Slobodný prístup k informáciám - ako realizácia ústavného práva na informácie podľa čl. 26 ods. 1, 4 a 5 Ústavy SR - je postavený na základnom princípe - „čo nie je tajné, je verejné.“. Tento princíp je fakticky už notoriou slobodného prístupu k informáciám. Je zakotvený priamo v § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií, podľa ktorého má každý prístup k informáciám, ktoré má povinná osoba k dispozícii. Nesprístupňujú sa preto výlučne také informácie, pri ktorých bol identifikovaný niektorý z dôvodov nesprístupnenia informácie podľa § 8 až § 11 zákona o slobode informácií alebo podľa osobitného zákona (Najvyšší správny súd, sp. zn. 3Svk/33/2022).

44. Ustanovenia § 9 ods. 1 a 2 zákona o slobode informácií upravujú osobitné obmedzenie v prípade sprístupňovania informácií týkajúcich sa práva na súkromie fyzickej osoby a jej osobných údajov. V prípade týchto údajov v zásade platí, že tieto sa nesprístupňujú, pokiaľ nie je dané splnenie jednej zo zákonodarcom daných podmienok, a to a) požiadavku sprístupnenia informácie týkajúcej sa súkromia alebo osobného údaju upravuje osobitný zákon alebo b) so sprístupnením súhlasí fyzická osoba, ktorej sa vyžiadaná informácia týka.

45. Vyššie uvedené zásady sprístupňovania osobných údajov fyzických osôb sú konfrontované s princípom prevažujúceho verejného záujmu vyjadreným v § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií. Sám zákonodarcu vymedzuje skupinu osôb, kde verejný záujem na kontrole ich činnosti prevyšuje záujem na ochrane taxatívne vymedzených osobných údajov (§ 9 ods. 3 písm. a) až g) zákona o slobode informácií).

46. Tak, ako to uviedol kasačný súd napr. vo svojom rozsudku vo veci sp. zn. 3Svk/33/2022, aj ustanovenia § 3 ods. 1 a § 9 ods. 1 až 3 zákona o slobode informácií podliehajú ústavne konformnému výkladu a pomeriavaniu konfliktu súkromného záujmu na ochrane súkromia fyzickej osoby (vrátane ochrany jej osobných údajov) podľa čl. 19 ods. 2 a 3 Ústavy SR a verejného záujmu na kontrole vykonávania verejnej moci a dispozície s majetkom štátu vyplývajúceho z čl. 1 ods. 1 v spojení s čl.

26 ods. 4 a 5 Ústavy SR. Uvedené potom znamená, že obmedzenie práva na prístup k informáciám z dôvodu ochrany osobných údajov možno uplatniť len v súlade s jeho cieľom a tak, aby nedošlo k odňatiu podstaty a zmyslu práva na prístup k informáciám o činnosti orgánov verejnej moci (čl. 13 ods. 2, 3 a 4 Ústavy SR).

47. Požiadavke na sprístupnenie informácií podľa § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 26 ods. 4 a 5 v spojení s čl. a čl. 13 ods. 4 Ústavy SR tak môžu podliehať aj iné osobné údaje (ako údaje uvedené v § 9 ods. 3 písm. a) až g) zákona o slobode informácií) alebo údaje o iných osobách ako osobách uvedených v § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií, ak bude daný ich priamy súvis s výkonom verejnej moci a identifikovaný prevažujúci verejný záujem na ich sprístupnení (pozri tiež PAGÁČ, M.: Sprístupňovanie a ochrana osobných údajov v procese publicity verejnej správy, dostupné dňa 4. októbra 2023 [online] na <<https://www.epi.sk/odborny-clanok/sprístupnovanie-a-ochrana-osobnych-udajov-v-procese-publicity-verejnej-spravy.htm>>). V opačnom prípade by totiž absolutizácia ochrany súkromia a osobných údajov mohla viesť k odňatiu možnosti kontroly výkonu verejnej moci a hospodárenia s verejnými prostriedkami verejnosťou, čo by bolo v priamom rozpore s podstatou a zmyslom obmedzovaného práva verejnosti na informácie o činnosti orgánov verejnej moci (čl. 1 ods. 1 Ústavy SR v spojení s čl. 13 ods. 4 a čl. 26 ods. 3 a 5 Ústavy SR) - k tomu porovnaj sp. zn. 3Svk/33/2022 - Najvyšší správny súd.

48. Podľa § 12 zákona o slobode informácií, všetky obmedzenia práva na informácie vykonáva povinná osoba tak, že sprístupní požadované informácie vrátane sprievodných informácií po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanovuje zákon. Oprávnenie odmietnuť sprístupnenie informácie trvá iba dovtedy, kým trvá dôvod nesprístupnenia.

49. Ak sťažovateľka v kasačnej sťažnosti poukazovala na to, že prípadná dodatočná identifikácia osôb, ktorým boli parkovacie miesta pridelené, nesúvisí s poskytovaním informácií podľa zákona o slobode informácií, Najvyšší správny súd opätovne poukazuje na rozsudok vo veci sp. zn. 3Svk/33/2022, z ktorého vyplýva „Povinná osoba je preto aj v súvislosti s informáciami, ktoré možno zahrnúť medzi osobné údaje, povinná posudzovať konflikt práva na ochranu súkromia a osobných údajov a práva (verejného záujmu) na sprístupnenie informácií a kontrolu verejnej moci pre každý jednotlivý prípad osobitne. V súvislosti s tu posudzovanou žiadosťou dáva kasačný súd do pozornosti, že napr. informácia o evidencii dennej dochádzky či rozvrhnutia denného pracovného času náčelníka obecnej polície výrazne zasahuje aj do súkromného času osoby vykonávajúcej túto pozíciu, keďže obsahuje údaj aj o mimopracovných návykoch náčelníka obecnej polície (čas, kedy prichádza do práce, odchádza z nej, kedy ide na obednú prestávku). Jej sprístupnenie tak môže hypoteticky napr. vystaviť náčelníka obecnej polície, resp. jeho bezpečnosť ohrozeniu s ohľadom na povahu úloh vykonávaných obecnou políciou a zasiahnuť do jeho súkromia. V prípade požadovania dennej dochádzky náčelníka obecnej polície preto podľa vyššie uvedeného neprevažuje verejný záujem nad ochranou osobných údajov tejto osoby a je daný dôvod na jej nesprístupnenie [...]“.

50. Z uvedeného potom vyplýva, že kasačný súd za informáciu s potenciálom výrazného zásahu do súkromia osoby považoval aj informáciu o rozvrhnutí denného pracovného času náčelníka obecnej polície, ktorá informácia je dokonca nepochybne v priamej súvislosti s výkonom verejnej funkcie danou osobou - na rozdiel napr. od parkovania zamestnanca orgánu verejnej moci na pridelenom parkovacom mieste, ktorá skutočnosť nielenže sama o sebe nie je priamym výkonom verejnej moci, ale navyše sa v zásade realizuje vlastným motorovým vozidlom tohto zamestnanca. Podľa názoru kasačného súdu potom ani v súdnej veci nemohol verejný záujem prevážiť nad ochranou legitímnych práv dotknutých osôb.

51. V kontexte vyššie uvedeného odkazuje Najvyšší správny súd aj na nález Ústavného súdu SR - sp. zn. II. ÚS 44/00 zo dňa 5. januára 2001, na ktorý poukázala aj sťažovateľka (k tomu pozri aj bod 22 tohto rozsudku), avšak urobila tak len vo vzťahu k časti, ktorá určuje, že výkon ústavnej alebo zákonnej právomoci na verejnosti nie je možné vyňať z režimu práva na prístup k informáciám. Toto nerozporuje ani konajúci súd, keď však má za to, že pridelenie, resp. užívanie parkovacích miest v dispozícii žalovaného s tým, že sa podľa zákona o slobode informácií má individualizovať osoba, ktorej je parkovacie miesto pridelené menom, priezviskom, útvaram, funkciou a dokonca aj určením konkrétneho parkovacieho miesta, ktoré jej bolo pridelené, nie je možné považovať za výkon ústavnej alebo zákonnej právomoci na verejnosti, pri ktorej by osoby, ktorým bolo takto parkovacie miesto pridelené, mali stpieť zásah do svojich legitímnych práv. Podľa názoru kasačného súdu je pre účely rozhodnutia v tejto veci príliehavejší ten právny názor vyslovený v predmetnom náleze, podľa ktorého „Aj pri výkone základných práv podľa čl. 26 ústavy je prirodzene nutné rešpektovať základné práva a slobody toho, o ktorom sa informácie získavajú, vrátane jeho práva na súkromie, práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej

ctí a mena, ako aj práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe podľa čl. 16, resp. čl. 19 ústavy. [...].“

52. Naviac, Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku vo veci sp. zn. 10 Sžik/2/2017 vyslovil právny záver, podľa ktorého „Osobnými údajmi sú údaje týkajúce sa určenej (identifikovanej) alebo určiteľnej (identifikovateľnej) fyzickej osoby, pričom takúto osobu možno prostredníctvom týchto údajov identifikovať priamo alebo aj nepriamo. Fyzická osoba je identifikovaná vtedy, keď je v rámci skupiny osôb odlišiteľná od všetkých ostatných príslušníkov skupiny, čiže jej identita je určená jednoznačne.“. V uvedenom rozsudku sa tiež konštatuje, že „Pokiaľ ide o definíciu osobných údajov, pod tento pojem nie sú zaradené konkrétne pomenované kategórie údajov, resp. spod definície tohto pojmu nie sú žiadne konkrétne údaje vylúčené. Podstatné je, aby obsah a význam týchto údajov naplňal znaky osobných údajov, teda aby v prejednávanej príhode prostredníctvom obsahu poskytnutých údajov a ich vyhodnotenia vo vzťahu k ostatným známym, resp. dostupným informáciám bolo možné dospieť k identifikovaniu určitej fyzickej osoby. Nie je podstatné, že samotné meno a priezvisko ešte neurčuje konkrétnu fyzickú osobu, nakoľko osobnými údajmi nie sú len údaje, ktorými je fyzická osoba priamo identifikovaná, ale aj údaje, ktoré sa identifikovateľnej osoby týkajú. Pokiaľ žalovaný vyhodnotil poskytnutie mena a priezviska fyzickej osoby ako poskytnutie údajov, ktoré môžu viesť k určeniu konkrétnej fyzickej osoby, a to s poukazom na pravidlá určovania miestnej príslušnosti súdu, najvyšší súd zastáva názor, že takýto postup žalovaného bol zákonný a spĺňal požiadavku ochrany osobných údajov, ktorú bol žalovaný v postavení povinnej osoby, ktorá spracúva osobné údaje, povinný rešpektovať a dodržiavať. Ak je povinnou osobou súd, v zásade všetky informácie, ktoré o účastníkoch (fyzických osobách) spracúva, by mali byť osobnými údajmi.“

53. Z citovaného rozsudku (sp. zn. 10 Sžik/2/2017) napokon vyplýva aj názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého „pri súčasnej úrovni verejne dostupných informácií na internete (a to tak oficiálnych úradných databáz, ako aj súkromných portálov pracujúcich s údajmi vedúcimi k identifikovaniu fyzickej osoby, ako sú napríklad aj rôzne sociálne siete) je údaj v rozsahu meno a priezvisko fyzickej osoby v spojení s informáciou o územnom obvode, v ktorom by mala mať fyzická osoba bydlisko, osobným údajom, nakoľko objektívne nie je potrebné vynaložiť neúmerne vysoké úsilie k tomu, aby kombináciou poskytnutých a verejne dostupných údajov bola fyzická osoba konkrétne určiteľná (identifikovateľná v zmysle recitálu 26 smernice 95/46 EC).“

54. Z uvedených rozhodnutí najvyšších súdnych autorít, resp. z nich vyplývajúcich záverov (pozri vyššie) je potom - aj pri relevantnej miere zovšeobecnenia - zrejmé, že neobstoja právne názory sťažovateľky v tom zmysle, že a) ochrana súkromia dotknutých osôb - v podobe povinnosti strieť ich plnohodnotnú identifikáciu a možného ďalšieho zásahu do ich legitímnych práv - prostredníctvom informácií, ktoré by boli sťažovateľke poskytnuté na základe zákona o slobode informácií - nepožíva právnu ochranu. Naopak, takúto právnu ochranu im objektívne právo a rozhodovacia prax priznáva; tiež je nesprávny právny názor sťažovateľky, že b) dotknuté osoby (ktorým bolo parkovacie miesto pridelené) sa automaticky vzdávajú práva na ochranu svojho súkromia v tom zmysle, že podaním žiadosti o pridelenie miesta, resp. na základe jeho pridelenia vyjadrujú súhlas s tým, aby údaje o nich boli poskytnuté žiadateľom o informácie podľa zákona o slobode informácií - a napokon - je nesprávny aj názor sťažovateľky, že c) možnosť „spárovania“ konkrétneho parkovacieho miesta a sekundárne aj konkrétneho motorového vozidla a konkrétnej fyzickej osoby s konkrétnym parkovacím miestom vykazuje takú mieru verejného záujmu, že by požiadavka žalobkyne na poskytnutie predmetných údajov v požadovanej štruktúre mala prevyšovať zásah do práv dotknutých osôb. Zároveň - ako už bolo uvedené vyššie - podstatným vo veci je to, že samotné pridelenie a užívanie parkovacích miest zamestnancami orgánu verejnej správy nie je možné považovať za vlastný výkon verejnej moci zo strany dotknutých osôb, ku ktorému by sa viazala vyššia miera verejnej kontroly a už vôbec nie taká, ktorá by prevyšovala - vychádzajúc zo štruktúry a rozsahu požadovaných informácií - potrebu ochrany práv týchto osôb.

55. V kontexte vyššie uvedeného poukazuje kasačný súd aj na svoju najaktuálnejšiu rozhodovaciu prax v súvislosti s poskytovaním informácií v nadväznosti na ustanovenie § 9 zákona o slobode informácií, keď táto nepochybne akceptuje možnosť sprístupnenia informácií podliehajúcich ochrane podľa § 9 uvedeného zákona „avšak len za podmienky, že bude daný ich priamy súvis s výkonom verejnej moci a identifikovaný prevažujúci verejný záujem na ich sprístupnení“ (rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu - sp. zn. 3Svk/13/2024 zo dňa 18. decembra 2024). V súdnej veci táto podmienka splnená nie je. Požadované informácie tvoriace predmet tohto konania svojou povahou vstupujú do ochrany súkromia dotknutých osôb (ako to správne ustálil správny súd a potvrdzuje to aj kasačný súd v tomto rozsudku), keď tak, ako ich sťažovateľka požaduje, nesúvisia s priamym výkonom verejnej moci a na ich sprístupnení (v požadovanej štruktúre) neidentifikoval kasačný súd ani prevažujúci verejný záujem. Užívanie parkovacieho miesta nie je priamym výkonom verejnej moci a získavanie

informácií o mene a priezvisku konkrétnych osôb (spolu s pracovaným zaradením u žalovaného) a s možnosťou ich spárovania s konkrétnym parkovacím miestom (so sekundárnou možnosťou ďalšieho zásahu do ich legitímnych práv - súkromia), nevyhodnotil kasačný súd ako taký verejný záujem, ktorý by mal prioritu pred ochranou legitímnych práv týchto osôb. Uvedené, samozrejme, neznamená, že pri inak formulovanej žiadosti o sprístupnenie informácie - z hľadiska štruktúry a rozsahu požadovaných informácií k parkovacím miestam - ochrana verejného záujmu bude mať napokon prednosť pred obmedzujúcim režimom podľa § 9 zákona o slobode informácií. Nie je však úlohou kasačného súdu v tomto konaní nastavovať všeobecné limity toho, kedy by táto podmienka splnená bola, keď každá žiadosť o sprístupnenie informácií musí byť posudzovaná individuálne.

56. Keďže však sťažovateľka žiadala o informácie v štruktúre a v rozsahu, ako je to uvedené v bode 2 tohto rozsudku (bod č. 1 veta prvá žiadosti), je zrejme, že keby jej takto boli požadované informácie bez ďalšieho poskytnuté, nebolo by to súladné s právnym režimom vzťahujúcim sa na ochranu práv dotknutých osôb, a to tak podľa zákona o slobode informácií, resp. nadväzujúcej právnej úpravy, ako ani podľa súvisiacej rozhodovacej praxe.

57. V súvislosti s rozhodnutiami súdov, na ktoré sťažovateľka odkázala ako na rozhodnutia predstavujúce ustálenú rozhodovaciu prax, od ktorej sa mal správny súd odkloniť (k tomu pozri aj bod 22 tohto rozsudku), kasačný súd vo všeobecnosti uvádza, že tieto neboli spôsobilé znegovať vecnú správnosť a zákonnosť napadnutého rozsudku správneho súdu.

58. V prvom rade je potrebné uviesť, že rozhodnutia krajských súdov (správnych súdov) a rozhodnutia súdov iných štátov (Česká republika) nie je možné považovať za ustálenú rozhodovaciu prax, ktorá by bola záväzná pre kasačný súd, príp. pre správne súdy (ako napr. rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR, príp. Najvyššieho správneho súdu).

59. Rozhodnutie ESLP, na ktoré sťažovateľka poukázala, len vo všeobecnosti konštatuje, že v prípade verejných funkcionárov je redukovaný režim ochrany ich súkromia. Túto skutočnosť pritom Najvyšší správny súd žiadnym spôsobom nespochybňuje. Uvedené však neznamená, že ich súkromie, príp. ich osobné údaje, nepodliehajú žiadnej právnej ochrane, keď kasačný súd má za to, že v podmienkach súdnej veci boli tieto otázky správne posúdené tak samotnými správnymi orgánmi, ako aj správnym súdom.

60. Ak sťažovateľka poukazovala na rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2S/94/05 zo dňa 15. februára 2006, k nemu je potrebné uviesť, že sa jedná o rozsudok súdu, ktorý pre kasačný súd záväzný nie je. Na strane druhej, aj keby bol, závery v ňom uvedené nevyvracajú zákonnosť napadnutého rozsudku správneho súdu. Správny súd v ňom totiž neuviedol, že sťažovateľke nemôžu byť požadované informácie sprístupnené len na tom základe, že sa týkajú mena a priezviska zamestnanca orgánu verejnej moci, ale toto obmedzenie identifikoval správny súd v posudzovanej veci práve v kombinácii požadovaných údajov, pri ktorej už takýto zásah do osobnej sféry - súkromia, resp. osobných údajov dotknutých osôb badateľný je, resp. tento zásah nie je legitímne ospravedliteľný ani tým, že by užívanie parkovacích miest konkrétnymi osobami (ktoré by boli identifikované) bolo možné vnímať ako priamy výkon verejnej moci, resp. že by pri nich prevažoval verejný záujem.

61. Nález Ústavného súdu SR vo veci. sp. zn. II. ÚS 44/00 je v súdnej veci - v časti, na ktorú sťažovateľka poukázala - opäť bez relevancie (k tomu porovnaj napr. aj bod 51 tohto rozsudku vyššie). Požadované informácie sa totiž priamo netýkajú „výkonu ústavou alebo zákonom zverenej služobnej právomoci na verejnosti“, ale súvisiacich aktivít dotknutých zamestnancov, pri ktorých je legitímne poskytovať ich právnym záujmom primeranú právnu ochranu. Predmetný nález teda len podčiarkol správnosť záverov správneho súdu, keďže sa ním akcentuje požiadavka na sprístupňovanie informácie súvisiacich s „výkonom služobných právomocí“ - navyiac „na verejnosti“. Sťažovateľkou požadované informácie sa pritom týkajú parkovania (súkromných) motorových vozidiel konkrétnych (a identifikovateľných) osôb, nie výkonu ich služobných právomocí/povinností príslušných zamestnancov na verejnosti. (k tomu pozri aj bod 55 vyššie).

62. Odhliadnuc od toho, že rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 64/2004 nie je pre konajúci súd záväzný už len z dôvodu, že sa jedná o rozsudok iného štátu, podstatným (hoci aj v kontexte „podpornej“ argumentácie vo veci) je to, že uvedené rozhodnutie sa ani len netýka práva na slobodný prístup k informáciám, ale otázky prípustnosti určitého dôkazu (zvukovej nahrávky), a to navyiac tak, že sa jedná o rozhovor spoločníkov obchodnej spoločnosti o problémoch predmetnej spoločnosti. Z uvedeného je potom zrejme, že predmetné rozhodnutie nemá so súdenou vecou materiálny súvis, resp. tento sťažovateľka dostatočne nepomenovala.

63. Kasačnému súdu nie je známe (a z argumentácie v kasačnej sťažnosti to výslovne ani nevyplýva), ako so súdenou vecou materiálne súvisí rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - sp. zn. 6Sž/1/2013. Toto by sa malo týkať sprístupnenia rozhodnutia o disciplinárnom postihu príslušníčky

Policajného zboru. Je nesporné, že sa jedná o vec verejného záujmu, týka sa výkonu verejnej moci, a to navyše v kontexte, kedy sa nositeľ verejnej moci mal dopustiť protiprávneho konania (uloženie disciplinárneho opatrenia) v súvislosti s výkonom služobných povinností (k tomu pozri napr. aj body 55 a 61 vyššie). Z týchto dôvodov potom požiadavka na sprístupnenie predmetnej informácie mohla prevážiť nad ochranou súkromia príslušníčky Policajného zboru, avšak tieto skutkové okolnosti nie sú kompatibilné s právnymi a skutkovými okolnosťami súdnej veci, resp. sa od nich podstatne líšia.

64. Napokon, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - sp. zn. 4Sžik/3/2019, ktoré akcentuje požiadavku transparentnosti verejnej správy a potrebu uplatňovania zásady prevažujúceho verejného záujmu, žiadnym spôsobom - v konkrétnostiach - nedopadá na súdenú vec. Kasačný súd nespochybňuje význam princípov a zásad v rámci aplikácie a interpretácie právnych noriem, avšak zároveň uvádza, že tieto nemôžu bez ďalšieho prevážiť nad vlastným znením právnej úpravy, ktorá navyše zabezpečuje ochranu legitímnych práv dotknutých osôb, a to aj v rámci vzájomného pomerovania jednotlivých záujmov, resp. ich ochrany (verejný záujem c/a súkromný záujem na ochrane súkromia, osobných údajov a i.).

65. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov - a opätovne odkazujúc aj na právne závery uvedené v napadnutom rozsudku správneho súdu - sa kasačný súd stotožnil so zamietajúcim výrokom uvedeným v napadnutom rozsudku, a preto kasačnú sťažnosť žalobkyne podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

66. O trovách konania rozhodol Najvyšší správny súd výrokom II. tohto rozsudku, keď dospel k záveru, že sťažovateľke právo na náhradu trov konania nepatrí, keďže bola v kasačnom konaní neúspešná (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP) a na strane úspešného žalovaného neboli zistené okolnosti, ktoré by odôvodňovali priznať mu náhradu trov kasačného konania (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 SSP).

67. Tento rozsudok bol prijatý senátom kasačného súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 463 SSP a § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku **n i e** j e príпустný opravný prostriedok.